„Stjernen".

Peter Ebbeson,
Redaktør.

Dr. Nansens officielle Rapport
— til —
Statsraad Gamel.
(Efter Berl. Tid.)

(Fortsat.)

Medens man sov, maatte En altid gaa Vagt for at purre ud for det Tilfælde, at Isen skulde aabne sig, saa vi kunde komme videre. Men Isen aabnede sig ikke saa meget, og Regnen holdt ved, vi kunde sove længere end vi havde Lyst; vi var allerede inde i den forkerte Strømsætning.

Hastigheden af den Strøm, vi her var komne ud for, var betydelig større end nogen tidligere har tænkt sig. At der var Strøm, vidste man vel, jeg havde ogsaa regnet dermed; men havde jeg havt Anelse om dens virkelige Styrke, da havde jeg vistnok gaaet lidt anderledes tilværks. Jeg havde da sat ind i Isen betydelig østligere, ret ud for Kap Dan, og ved at arbejde indover tværs paa Strømmens Retning vilde vi efter al Sandsynlighed være naaede gjennem Isbæltet, førend vi endnu af Strømmen var førte ud forbi Sermilikfjordens Munding og ind i det bredere Isbælte paa dennes Vestside, hvor Strømmen tornede og satte sydefter. Vi vilde da, som ventet, i god Orden være komne i Land den 19de Juli og kunde have valgt vort Landgangssted, hvor vi havde lystet. Som det nu var, skulde vi kun faa se, hvor godt vi kunde havt det, vi skulde faa se det aabne Vand paa Indsiden af Isen, se Stenene paa Bredden derinde, en Time eller to i godt Farvand, og vi vilde have været i Land. Men Skjæbnens Vilje var nu en Gang, at vi skulde naa Land paa sydligere Bredder.

Først efter henved et Døgns Opholdi Teltet, hvor vi havde stadigt Arbejde med at holde Vandet, som øste ned over os, ude, aabnede Isen sig atter saa vidt, at vi med fornyet Mod og med fornyede Kræfter kunde arbejde mod Land. Gjennem en Letning i Taagen kunde vi se Landet ved Sermilikfjorden; vi er kommet langt fra det, maaske 4 Mil, men fortrøstningsfulde ser vi dog fremad. Naaede vi end ikke Landet ved Inigsalik vest for Sermilikfjorden, saa kan vi naa det søndenfor ved Pikindlek, det gjælder kun at arbejde ufortrødent tværs paa Strømmen, saa maa man jo en Gang naa Land. Og ufortrødent arbejder vi, og Fremgang har vi: hvor der ikke længere kan roes, maa Brækstænger og Ore bane os Vej, og hvor heller ikke de kan hjælpe, trækkes Baadene over Flagerne. Men hvor ofte skulde dog ikke vore Forhaabninger gækkes! Hver Gang vi nærmer os Land saa meget, at vi begynder at nære Haab om snart at naa ind, kommer vi ind i en ny Strømsætning, som sætter os tilhavs igjen med saadan Hastighed, at vi umulig kan holde Stoppen med den, og som fører os lige ud til Brændingen ved den ydre Iskant.

Vi havde ikke været længe i Drivisen, før vi tilgavns fik føle Virkningen af disse Strømsætninger.

Kvælden den 19de Juli mærkedes det, at Søgangen i Isen tiltog i paafaldende Grad. I Løbet af Natten blev det stadig værre. Flagerne tornede mod hinanden voldsommere end nogensinde. Da vi kom ud næste Morgen, saa vi, at den Flage, hvorpaa vi befandt os, var revnet tværs over, ikke langt fra Teltet. Vi kunde ogsaa se det aabne Hav paa Udsiden af Isen, og det Værste var, at vi nærmede os det med en uheldspaaende Hastighed.

Hvad var her at gjøre? Kom vi derud i den voldsomme Brænding, som stod paa Iskanten, kunde vor Skjæbne blive hvilsom, og paa den anden Side indsaa vi for vel, at bar Strømmen os den Vej, vilde det være vanskeligt at undgaa. Vi gjorde et Forsøg paa at arbejde mod Land, men maatte opgive det straks; under almindelige Omstændigheder vilde det være vanskeligt nok at arbejde os ind over den tæt stuvede Is, saa hurtig som vi nu drives tilhavs; men i denne voldsomme Søgang var det ligefrem umuligt. Det eneste, vi kunde gjøre, var at vælge os en rigtig stærk Isflage, som længst muligt kunde modstaa Brændingen ude ved Iskanten; vi maatte se at holde os fast paa Isen, saa længe vi kunde; naar det ikke gik længer, fik vi forsøge at stikke tilhavs.

En god Flage fandt vi lige ved os, herpaa blev Baaden og vor Bagage bragt over. Alle Sager, med Undtagelse af Telt og Soveposer, blev stuvede i Baadene, og disse gjort klar til at sættes i Søen. At faa de lastede Baade paa Vandet fra den gyngende Isflage gjennem de voldsomme Braadsøer og mellem de rullende Isskodser, uden at de fyldes, kæntres eller knækkes, blev selvfølgelig ingen let Sag. At sætte den første ud, vilde muligen endda kunne gaa, da vi jo kunde være begge Baadbesætninger, alle 6 Mand, om den; men for de Tilbageblevne at sætte den anden ud vilde blive værre. Proviant, Ammunition og øvrig Udrustning fordeltes paa de to Baade saaledes, at om en gik tilbunds, vi dog kunde bjærge os i den anden. Livet vilde vi vistnok kunne redde paa den Maade, men Ekspeditionens Udfald vilde blive tvivlsomt.

Henad Kvælden var vi komne Havet saa nær, at det var let nok at regne ud, at det ikke vilde vare mange Timer, inden vi var ude i den værste Brænding; vi kunde tydelig se, hvorledes Søerne skyllede over Flagerne derude, og hvorledes disse tornede mod hinanden, knustes og maledes sønder; hvad vi havde ivente, var sikkert nok. Vi havde imidlertid gjort Alt, hvad der foreløbig kunde gjøres, og da det gjaldt om at møde til den forestaaende Dyst med saa friske Kræfter som mulig, saa beordredes alle Mand tilkøjs, paa en nær, som skulde purre ud, naar Øjeblikket til at forlade Isen var kommet. Sverdrup tog først Vagt, efter to Timer skulde en Anden afløse.

Jeg havde ikke sovet ret længe, før jeg atter vækkedes af Søens Brusen lige udenfor Teltvæggen; jeg ventede hvert Øjeblik at se Sverdrup komme for at purre ud. Han kom imidlertid ikke; Minuterne gik, Brændingen bruste, jeg ventede at se Vandet skylle ind i Teltet; da blev det atter lidt roligere, og saa husker jeg ikke mer — jeg var atter sovet ind. Da jeg vaagnede næste Morgen, blev jeg meget forbauset over, at vi endnu befandt os paa Isen, og at jeg kun lidet hørte til Brændingen. Da jeg kom ud af Teltet, saa jeg, at vi var inde i Isen, langt fjærnede fra Iskanten.

Sverdrup fortalte nu, at om Natten havde vi en Stund været helt ude i den yderste Brænding, det saa stygt ud; paa Siden af os laa en høj Isskode, som truede med at vælte ind over os og knuse Flagen. Søen skyllede ind over vore Isflager paa alle Kanter og havde nær taget den ene Baad med sig; han maatte holde paa den. Kun den lille Forhøjning, hvorpaa Teltet stod, var tør. Han vilde purre ud og havde allerede aabnet en Hægte i Teltdøren, da tænkte han, at det dog var bedst at se paa endnu en Sø. Han gik, kom igjen, tog endnu en Hægte, vilde se paa endnu en Sø; men saa blev ikke flere Hægter tagne. Just i det afgjørende Øjeblik begyndte Flagen atter at fjærne sig fra Havet og drive ind gjennem Isen igjen. Om Morgenen var vi allerede langt inde.

Saaledes slap vi for at faa prøvet vore Baades Sødygtighed for den Gang. Stadig havde dog Strømmen en Tilbøjelighed til at sætte os tilhavs; desuden var Isen den hele Tid tæt, hvilket i høj Grad sinkede vor Fremtrængen, da Baadene væsentlig maatte trækkes. Hovedgrunden hertil var antagelig den, at der stadig stod Søgang paa Isen fra Nord- øst og Øst, derved holdtes denne sammen, og Flagerne fik ikke Lov at vige fra hinanden, hvilket ellers plejer at ske.

Vi trøstede os imidlertid med, at havde vi end hidtil stadig været uheldige og truffet Strømninger, som førte udad, saa maatte vi dog ogsaa engang blive heldige og finde en Strøm, som førte indad mod Land.

Saa skete det ogsaa.

Morgenen den 29de Juli fandt vi, da Taagen lettede, at vi var komne Landet ved Anoritok mærkelig nær, og at Isen paa Indsiden af os var paafaldende aaben. Det kan hænde, vi fik Frokosten i os og kom i Baadene i en Fart, indover mod Land mellem Isflagerne bar det saa hurtig, som Aarerne vilde føre os frem. Snart var vi gjennem Isen. Den Følelse, man havde ved at styre Baadene ud forbi den sidste Isflage og vende Stævnen mod Nord, lader sig neppe beskrive.

Saaledes kom vi til Land.

Anoritok ligger paa 61½ Gr. n. B. Inipolik, hvor vi havde paatænkt at lande, da vi forlod „Jason", ligger paa 65½ Gr. n. B.; vi var altsaa komne iland 60 Mil sydligere. At gaa ind paa Indlandsisen her sydpaa, naar vi vilde til Christianshaab, kunde neppe lønne sig. At gaa over Landet til Vestkysten her sydpaa, kunde være godt nok, men tiltalte mig ikke; der var ikke andet for end arbejde nordefter langs Kysten. Vistnok var det lidet langt paa Aaret, kun lidet var igjen af den korte grønlandske Sommer; men for sent var det endnu ikke, det gjaldt kun at benytte Tiden.

Nordefter arbejdede vi os da saa hurtig som mulig; men det skulde ikke gaa saa let. Drivisen laa tæt til Land omtrent den hele Vej, Brækstænger og Ore maatte jævnlig bane Vej gjennem de tætstuvede Ismasser; til Søvn og Spisning var der ikke megen Tid, til Kogning af Mad eller Drikke slet ingen. Godt Drikkevand var der imidlertid nok af, og takket være Stavangers hermetiske Fabrik, havde vi ikke saa faa hermetiske Sager, som var vel tunge til at tages med over Indlandsisen, men som nu og under vor Drift i Drivisen kom vel med, og som gjorde, at vi kunde spare paa den tørrede Proviant. Desuden var her vildt nok langs Kysten, som, da vi endelig fik Tid at koge, bragte os en kjærkommen Afveksling.

Efter at have arbejdet nordefter i to Dage og just kommen forbi den af Østkystbeboerne saa meget frygtede Isbræ Puisortok, traf vi en Hedningelejr paa mindst 70 Mennesker. Lejren bestod af to Partier, som begge var paa Rejse, det ene paa to Konebaade med Kajakmænd paa Vej sydefter, tydeligvis til de danske Kolonier Vest for Kap Farvel for at handle, det andet, ligeledes paa to Konebaade med Kajakmænd, kommende derfra.

Jeg blev glad over dette Møde med Hedningerne, idet jeg troede at kunne høste Fordel af at følges nordefter med dem, som selvfølgelig maatte være vel kjendt med Strøm- og Isforhold. Heri blev vi imidlertid skuffede; istedetfor at gaa foran, som vi havde ventet, lod de os gaa foran og bane Vej gjennem den tætte Is; selv fulgte de i vort Kjølvand, stadig udstødende Forundringsraab over at se, hvorledes vi med vore stærke Træbaade kunde bryde os frem mellem Isflagerne; ofte hændte det endog, at de med deres lange Skindbaade bleb siddende fast, hvor vi havde brudt os gjennem.

(Forts.)

Dannevirke, d. 18. Juni '89.

Hr. Redaktør!

Det har ikke været min Mening, at indlade mig i Disput, med Hr. Larsen i Akron, men De bedes alligevel optage disse Linjer, som skal være Slutning fra min Side. Jeg er ikke saa smart, at kunne dreje mine Ord efter Forgodtbefindende og give Sagen en Kulør, den ikke har. De siger det maa have været et daarligt Aar, da jeg graserede i Colo. Ja, efter min og Fleres Mening, er det saa. Vi havde et meget lovende Foraar ifjor, tiltrods for, at Haglene i Reglen slog Følge med Regnen; mangen Sangviniker maalte allerede i Tanken Aarets Cornhøst til 30 Bushels pr. Akre, men i Juni var Maalet sunket til 15, og sidst i August kunde De træffe os i travl Bevægelse, med at hugge ned paa Cornet, for idetmindste at redde noget til Kreaturerne, inden det gik helt bort. Af en Bushel Kartofler fik jeg to smaa Knolde, saa store, som Hasselnødder og det var ikke i nybrækket Land, de var plantede. Men ikke den store Mængde Kalk eller maaske Alkali tilligemed de sydlige, hede Vinde bære en stor Del af Skylden? Førstnævnte Slags findes mange Steder lige op til Jordens Overflade. Jeg har ikke sagt, at I kunde irrigere ved Akron, og De kan vel nok forstaa, jeg mente saadanne Steder, hvor Vand var tilstede i rigelig Mængde. Den østlige Part af Colorado er ikke tilgjængelig for Overrisling, da alle Riverne ere udtørrede og man endog maa grave 4 a 6 Fod i Flodsengen for at naa til Vand, dette er et Bevis paa Klimaets Tørhed. Den eneste mig bekjendte vandholdige Rivere ere Republican og South Platte i den nordligste Part af Colorado.

Der er endnu meget frit Land i Colo. Hvorfor drog ikke alle de Tusinder af Mennesker til Colorado, efter at Oklahoma-Boomen var sprængt, da det er Nabo til Indian Territory med det sydøstlige Hjørne. Istedetfor at gjøre dette, er Strømmen gaaet helt over til Dakota, og mange ligger og venter paa Aabningen af Reservationen dersteds; men tror De, at disse Folk vilde døje saa mange Anstrengelser og Udgifter, naar der var Udsigt til at faa et Stykke godt Land liggende lige for Næsen og færdig til strax at tages i Brug? Hvad det angaar med Deres 30 a 35 Bushel pr. Akre, da har jeg ikke hørt eller læst noget om Rigtigheden deraf, og de Cornmarker, jeg kom forbi paa Vejen til Akron, tegnede til alt andet end at give saa stort Maal.

Hvis De faar en Crop i Aar, da kunde det nok interessere mange om De sendte nogle Prøver tilligemed Angivelsen af Bushel pr. Akre og et svoret Bevis for Rigtigheden. Jeg tænker at „Stjernen"s Udgiver nok vil modtage og offentliggjøre det.

Ærbødigst,
Gabriel Rasmussen.

UNION PACIFIC — THE OVERLAND ROUTE

Tickets
ON SALE
TO ALL
PRINCIPAL POINTS
EAST, WEST,
NORTH and SOUTH
—AT—
A. Carlson, Agent at
Dannebrog, Nebraska.

Foraarssang.

Hr. Shanstrøm selv ved Roret staar
I Røg og Damp,
Mens Handelen rask fra Haanden gaar,
Han hugger, skjærer Priser ned,
Saa Jorden ryster stærkt derved
I Røg og Damp.
Ja, overalt fra By og Land
Høres Tale om den berømte Mand
I Kamp.

Paa vanlig Maade raaber han:
Nu er det Tid!
Nu hejser jeg det røde Flag
Og sælger Varer Slag i Slag! —
Da skriger hvert et Folkeslag:
Nu er det Tid
At kjøbe billigt for Kontant
Hos Shanstrøms, hvor der tales dansk,
Hurra!

O, Godhed, hvilket Syn at se
Den tykke Sky
Af Mennesker, der kom til By
Straks ved den allermindste Lyd.
Fra Massen hørtes Skraal, som lød:
Hvor billige,
Lad os ej spare Pengene,
Men kjøbe Tøj for hver en Rød
Og fly!

Ja, Landsmænd, Venner, hver især,
som handler her,
Modtag vor Tak, vi kun begjær;
Vi altid skal behandle Jer
Som Mennesker, vi skylder mer'
End Høflighed.
Og nu til Slut en Bøn igjen:
Naar til St. Paul Du rejser hen,
Kom ind.

Ærbødigst
P. G. Shanström.

DR. CLARKE
Intet Saler forend Bedring! | Etableret 1851. | CHICAGO, ILL.

Den gamle, paalidelige
Læge og Chirurg
behandler fremdeles med Dygtighed og Held
ALLE PRIVATE NERVØSE OG CHRONISKE SYGDOMME
UNGE OG MIDDELALDRENDE MÆND
samt alle Personer, som ved deres egen Bedrift
Svaghed—paa hvilketsomhelst
Lib—have paaført sig selv et
Ondt, som Følge af Overtrædelse af Naturens
skulde straks raadspørge den berømte Dr. Clarke.
Nervøse Sygdomme (med eller uden
me) eller Svækkelse og Tab af Nervekraft
les efter nye Methoder med aldrig svigtende
Gamle Mænd, som lide af Svaghed, alle
hurtig Hjelp og Lindring i mange Tilfælde
fuldstændig Helbredelse. Det gjør intet til
hvad De forhen har brugt eller hvem, der ikke
har behandlet Dem.
De frygtelige Gifter af Syfilis
alt usundt Blod og Hudsygdomme helbredes
stændig uden Kviksølv. Husk paa, at en
Sygdom, hvis den bliver forsømt eller urigtig
let, forværer de nuværende og kommende Slægter.
Alle unaturlige Udsvævelser helbredes
tigt uden at hindre den Syges Forretninger.
Experimenter. Begge Kjøn konsulteres
tighedsfuldt. Alder og Erfaring er af
tighed i disse Tilfælde. En skreven Garanti
for Helbredelse gives ved ethvert Tilfælde
som behandles.
Syge, der lide af chroniske Sygdomme,
uforbeholdent skrive og fortælle Symptomerne
deres Tilstand. Sygdomstilfælder helbredes,
Andre ikke have kunnet kurere.
Send 4 Cts. i Frimærker for et beromt
over Chronisk, nervøse og delikate Sygdomme.
De faar i det norsk-danske Sprog en udtømmende
Symptomatologi (Forklaring over Sygdomme,
hvorved De selv kan komme efter Deres Sygdom
tilfælde. Konsultationer, personlig eller fritlig
Konsulter den gamle Doktor. Tusinder ere blevne
bredede. Private Kontorer og Medicinske
værelser. Alle, som agte at indgaa i Ægteskab,
skulle skrive efter Dr. Clarkes berømte Veiledning
mer og Herrer. Pris for en enkelt 15 Cts., betalt
i Frimærker. Raadfør Dem med Dr. Clarke,
end De henvender Dem til nogen Anden. Et
Brev eller Besøg kan befri Dem for fremtidige
og Skam, samt formere Deres Livs sande Nydelser.
cineer sendes hvorsomhelst og med betroende
hed. Kontortid fra Kl 8 til 8; Søndag fra Kl. 9
Skandinavisk tales. Breve adresseres
F. D. CLARKE, M. D.,
186 So. Clark Street, Chicago, Ill.

Ikke just til
Indkjøbspris,
men saa nær Mærket som muligt, sælger
A. J. Cushman
— sit Lager af —
Møbler:
Parlor Sets, Chamber Sets,
Kommoder, Sofaer, Gyngestole,
Læne stole, Borde, Stole,
Sengesteder, m. m.
Kom ind og hør, hvor mange Stole vi giver
— for 1 Doll. —

Ved Siden af
Møbe-Magazinet
vedligeholder han en særskilt Afdeling, forsynet
med et fuldstændigt Udvalg af
Stoves og Tinvarer
og vi garanterer Kjøbere, at de hos os skal
blive tilfredsstillet saavel med Hensyn
til Smag som til Pris.
Butik og Lager i Cushmans Blok,
St. Paul, Neb.

XI.

Den sidste Dag sneg Tiden sig langkomt hen for den gamle Arvila. Ved Midnat skulde Vekslerne og Pengene være i Røvernes Hænder, og Guitierez var kommet fra Taccabago for at ordne Sagen. Papirerne var i fuld Orden, og begge Herrerne kunde næppe oppebie Tiden, da deres ulykkelige Søn skulde gjengives dem.

Da Dolores kom til Frokosten, saa hun dødbleg ud. Hendes Fader troede, det kom af den længselfulde og pinlige Venten.

„Frygt ikke, mit Barn," sagde han hjærteligt, „naar denne Dag er ovre, har vi forhaabentligt overstaaet alt."

„Ja, min Fader, jeg tror dig og frygter heller ikke, men vil være en god Datter. Jeg er kun noget beklemt og nervøs og har en Følelse, som om jeg altid kunde græde."

„Det kommer af den Spænding, du er i, mit Barn," sagde Faderen, og kyssede hende paa Panden; vær ved godt Mod, der kommer snart en bedre Tid for dig."

„Den hellige Jomfru give det, men tro ikke, kjære Fader, at jeg føler mig svag; tværtimod har jeg Mod til at bære alt, og du skal aldrig høre en Klage komme over mine Læber. Det var blot denne Beklemmelse, jeg ikke kunde blive Herre over, den er allerede forbi, Papa, og du skal ikke faa Grund til at beklage dig over mig mer."

Efter Frokosten havde Arvila og Guitierez nogle Forretninger at afgjøre, og Dolores blev alene tilbage i Salonen, for at skrive et Brev. Hun var netop færdig og vilde ringe efter Blas, for at sende ham afsted med det, da han kom ind af sig selv og meldte:

„Sennór Don Leonardo de Guerra ønsker at gjøre Sennorita eller Don Jose sin Opvartning."

Dolores saa forbauset paa den lille Indianerdreng. „Det er besynderligt," sagde hun ligesom for sig selv, og rev Brevet itu, „besynderligt i Sandhed, men desto bedre. Blas," og hun lagde sin Haand paa hans Skulder, „du er en lille fornuftig Knøs, og jeg ved, jeg kan stole paa dig."

„Ja vist, Sennorita," sagde Drengen trohjærtigt, „ja vist kan De det!"

„De gjør Sennorita Uret," sagde han med sit forbindtligste Smil. „Donna Dolores var i Salonen næsten paa Minuttet."

„Min Datter gjør en hæderlig Undtagelse," svarede Don Jose, blot for at sige noget; thi hans Tanker var ganske andre Steder. Men hvorledes er det med Maden, Querida? Jeg vil tilstaa dig, jeg er sulten."

„Nu skal det øjeblikkelig serveres, Papa, jeg var nylig i Kjøkkenet."

I samme Øjeblik aabnedes Døren, og Sennora Arvila kom ind i udsøgt Toilette. Under den meget formelle Hilsescene, stak Mercedes Hovedet ind ad Døren, og hendes Øjne mødte Dolores,

„Jeg vil endnu en Gang se ud i Kjøkkenet, Folkene tager sig virkelig godt Tid," sagde den unge Dame; „undskyld mig et Øjeblik, Sennor."

„Min ærede Frøken."

Dolores skyndte sig ud ad Døren og op paa sit Værelse. Der tog hun sin Rebozo paa, greb Revolveren og ilede til Korridoren.

„Alt i Orden, Mercedes?"

„Juanita staar nede og venter paa os."

„Vamonos muchacha!" raabte den unge Pige og gik med hurtige Skridt ned ad Trapperne og ud paa Gaden. Ved Døren mødte hun Blas, der kom tilbage med Vagten. En ung Officer fulgte med.

„Sennorita," sagde Officeren, som kjendte Dolores meget godt, „De ser, vi følger villig Deres Ordre. Hvor er Forbryderen?"

„Oven paa hos min Fader, der endnu ikke har Anelse om hans Brøde. Lad først Drengen levere ham det Brev, jeg har skrevet. Hvor mange Mand kommanderer De?"

„Ti."

„Altsaa mer end nok for at fange en enkelt. Vil De overlade mig det halve Mandskab?"

„De staar til Deres Tjeneste."

Hjærtelig Tak, og vil De nu ogsaa give dem Befaling til at holde sig uden for det Hus, hvor jeg og mine Ledsagerinder gaar ind, indtil vi raaber paa dem. Vil De det?"

„Den hele Flok staar til Deres Disposition," sagde den lille Løjtnant med udsøgt Galanteri.

Dolores smilede. „Det er meget venligt af Dem, Sennor, men jeg behøver kun fem, og vil De tillige befale dem at følge os i nogen Afstand og rolig stille sig paa Post ved Huset."